

prism
ปรีชัม

พนมเทียน

ตอน
นาคเทวี
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางงามไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส้ล่าไ้กัดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषा จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไฉ้งดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

ครบถ้วน

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชวนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสารนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละคร
เวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า
30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ
‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासनाชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

ขออย่า

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕ ข้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี "ธรรม" ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 37

ตอนหาคเทวี

111

เมื่อทุกคนเริ่มเคลื่อนที่ขึ้นไปหมดแล้ว รพินทร์หันมาทางแม่ผมทองอีกครั้ง สัมผัสได้ในทันทีว่า หล่อนใช้สายตามองเขาอย่างเจตนาจะแสวงหาอะไรบางอย่าง – อย่างแท้จริง ไม่มีการเปลี่ยนที่หมายเลย นอกจากจ้องประสานลึกเข้าไปในดวงตาของเขานับตั้งแต่ไต่ขึ้นมาถึงชันพักบริเวณนี้แล้ว

“ด้วยเกียรติยศของคนชื่อรพินทร์ ขอสาบานว่าผมไม่ได้แก้งพวกคุณเลย และก็เห็นอยู่แล้วว่า เมื่อพวกคุณลำบาก ทุกข์ยาก ผมก็ลำบากด้วย ไม่ใช่ว่าจะสบายไปกว่า”

เขาเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างอ่านความคิดของหล่อนออก โอบแขนประคองไหล่ไว้ ตบเบาๆ อย่างปลุกปลอบใจเยี่ยงมิตรสนิท

ริมฝีปากรูปงามแต่แห้งผากนั้น ผินยิ้ม

“คุณไม่เคยรู้ภูมิประเทศ หรือว่าผ่านเส้นทางของเขาลูกนี้มาก่อนเลย?”

หล่อนเน้นคำถาม

“สาบานว่าไม่เคย ผมเคยผ่าน ‘นรกดำ’ จริง แต่มันไม่ใช่เส้นทางนี้ ไฉครั้นจะนำออกในทิศทางที่เคยเดินมาก่อนแล้ว มันก็ผิดเส้นทางซึบอวกในแผนที่ของพวกคุณ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นพวกคุณก็จะรู้ และทักท้วงหรือยับยั้งทันที เส้นเลี้ยว เส้นลงๆ และทิศทางชี้นำของแผนที่ทางอากาศของพวกคุณมันบังคับอยู่แล้ว และผมก็ได้พยายามแสวงหาทางที่คิดว่ามันควรจะไปได้ง่าย สะดวก อันตรายน้อยที่สุดอยู่แล้ว”

“เออละ ฉันพยายามจะเชื่อคุณ เพราะอย่างน้อยตลอดเส้นทางมานี้ คุณก็ได้แสดงถึงแก่นแท้จริงใจ รวมทั้งเกียรติยศที่คุณเฝ้าอ้างถึงนั้นให้ฉันได้เห็นแล้ว แต่คุณรู้ใช่ไหมว่า การเดินทางครั้งนี้ เราจะย่อยยับล้มตายกันทั้งหมด อาจไม่จำเป็นต้องพร้อมๆ กันหรอก แต่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน”

“คนที่จะค่อยๆ ตายไปที่ละคน อาจมีผมเป็นคนแรกก็ได้ เพราะบอกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ผมพร้อมที่จะตายก่อนพวกคุณ

ทุกคน...”

แล้วก็เหลือบดูตลอดทั้งร่างกาย อย่างยืนปักหลักหนึ่งเป็น
สง่าของแม่ผมทอง

“ผมยินดีที่วันนี้คุณกลับคืนมาเป็นคนแข็งแรงทั้งร่างกาย
และจิตใจตามเดิม”

หล่อนสั่นศีรษะ

“จิตใจฉันนั้นมันคงและแข็งแรงเสมอ แต่สังขารบางขณะ
ก็ไม่อำนวยให้เหมือนกัน ขอบอกตามตรง วันนี้ภาวะทางร่างกาย
ของฉันไม่แข็งแรงเลย นอนซมหนักอยู่เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง เพียงแค่
รุ่งขึ้น มันจะแข็งแรงเหมือนเดิมได้ยังไง แต่ฉันฝืนใจแข็งใจที่จะ
ต้องเดินหน้าตามคำสั่งของคุณเท่านั้น เมื่อคืนนี้คุณอ่อนโยนและ
อ่อนหวานมาก สำหรับคำร่ำอวยกรองที่คุณกล่าวให้ฉันฟัง มันทำ
ให้ฉันบังเกิดกำลังใจ และมองเห็นธาตุแท้อันซอห์นร้อนของคุณ
คุณมีจิตวิทยาที่จะปลอบโยนและหลอกล่อได้ดีมาก”

“เมื่อยามคุณไม่สบาย ไซ้ ผมปลอบโยนคุณ แต่ผมไม่ได้
หลอกล่ออะไร”

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้ ‘หลอก’ และ ‘ล่อ’ ”

“แน่ใจ”

“ร้อยกรองบทหลังที่คุณท่งให้ฉันฟังข้อความว่ายังไงนะ”

รพินทร์อึ้ง ตาสีฟ้าจับนิ่งอยู่ที่เขา

“ผมลืมไปแล้ว”

“แต่ฉันไม่มีวันลืม จำติดหูอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ และคิดว่า
อาจตลอดไป จะให้ทบทวนไหม?”

“เพื่อ...อะไรกัน?”

“เพื่อยืนยันให้เห็นว่าคุณหลอกฉันนะสิ”

“ผมนึกไม่ออกจริงๆ มันคืออะไรนะ บทร้อยกรองงั้นหรือ”

“ฉันไม่แน่ใจว่ามันเป็นบทกวี บทลำน้า หรือบทเพลง
อะไรสักอย่างหนึ่ง สัมผัสของมันไม่เข้าหลักเกณฑ์อะไรนักหรอก
แต่มันก็ทำให้ผู้ได้ยินละเมอฝันไปได้เหมือนกัน”

“เอาละ คุณป็นขึ้นไปได้แล้ว ผมจะคุมหลังไปใกล้ๆ แล้ว

ก็ลองทบทวนให้ผมฟังอีกครั้ง ถ้าคุณว่าคุณจำได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ กล่าวจบ ก็ก้มตัวลงประสานมือเข้าหากันเป็นบ้นไฉไลให้สำหรับหล่อน คริสเกาะไหล่เขาไว้ เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงไปยังฝ่ามือที่ประสานรองรับของเขา พอหล่อนเหยียบได้ถนัด เขาก็จัดผลักส่งขึ้น ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ สปริงขึ้นไปอยู่บนโขดหินสูงเหนือศีรษะของเขาทันที และตัวเขาเองก็เหินยว่งเหินที่ไผ่ล่อออกมา ออกกำลังข้อมือร่างกายตามขึ้นไป...

หล่อนไต่หน้าไปเบื้องหน้า โดยแสวงหาเส้นทางที่จะเกาะโหนเหินยว่งกาย พาตัวขึ้นไปได้อย่างคนที่ฉลาดต่อการปีนป่ายช้าๆ ระมัดระวังและมั่นคงในทุกอริยาบถของการเคลื่อนไหว รพินทร์ไต่ตามหลังไปในระยะที่พอจะพูดกันได้ยินเบาๆ

คำถามของเขาถูกปล่อยทิ้งค้าง เพราะคริสคืบหน้าโดยไม่เอื่อยอะไรอีก เหมือนจะไม่สนใจกับคำพูดที่ชะงักค้างกันไว้ โดยยุติลงเพียงแค่นั้น

สูงขึ้นไปตามแนวผาอันตรายนั่น พรรคพวกกำลังกระดืบๆ

กันขึ้นไปอย่างเข้มข้น เห็นเรียงรายเป็นจุดๆ หมู่มุ่ โดยบุญคำ ซึ่งเป็นผู้นำขบวนอยู่เบื้องบน นำเลียงออกไปทางซ้ายมือมากที่สุดตามคำสั่งของเขา เพื่อหลบรัศมีไอร้อนที่ระบายขึ้นมาจากปากปล่องแหวน แถบขวามือของภูเขาลูกนี้

การคืบหน้าขึ้นสูงแต่ละช่วง เต็มไปด้วยความแสนเข็ญของมนุษย์ที่มีเพียงสองมือสองเท้า และธรรมชาติสร้างร่างกายมาให้อ่อนแออบบางกว่าสัตว์แทบทุกประเภท ถ้าแม้จะไม่เคยเชื่อหรือสำนึกมาก่อน ตามที่มักคุเทศก์นำทางได้เคยบอกเตือนไว้ก่อนออกเดินทางว่า หนทางมันเต็มไปด้วยความทุรกันดาร ยากแค้นลำเค็ญเพียงไร มาบัดนี้ อเมริกันชุดนี้ก็ยอมตระหนัก ซึมซาบแก้ไขใจดีแล้วว่า สิ่งที่กำลังเผชิญอยู่นี้มันจริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก เว้นไว้แต่ว่า จะไม่มีใครเอ่ยปากออกมาเท่านั้น และในใจของแต่ละคนก็คงจะต้องนึกสาปแช่ง ‘หน่วยเหนือ’ ของตนที่กำหนดแผนคัดเลือกตัวให้ต้องมาเสี่ยงอันตรายลำบากยากแค้นกันจนสุดชีวิตเช่นนี้

แม้จะเก่งกาจสามารถในการเดินป่าไต่เขาเพียงไรก็ตาม คริสติน่ายามนี้ก็อยู่ในสภาพเต็มกลืน ไหนจะสภาพร้อนอบอ้าวของอากาศที่แวดล้อมรอบตัว ไหนจะความสูงชันและเหลี่ยมมุม

แก่งหินที่ป็นป้ายเหนี่ยวรั้งกายขึ้นไปอันแสนจะหมิ่นเหม่ สอง หรือสามครั้ง หล่อนเกาะแก่งหินบางตอน ชบหน้าหอบหายใจแรงๆ อยู่กับแท่นแขน ซึ่งพรานใหญ่ก็ต้องหยุดลงด้วยในตำแหน่ง ต่ำกว่า ระวางคุมเชิง คอยสักรับ หากว่าหล่อนจะหมดกำลัง ข้อปล่อยมือร่วงครูด หรือผละหลังลงมา แล้วก็เ็นกนิยมอยู่ในใจ ว่า คริส 'แข็ง' จริงๆ

วันนี้หล่อนไม่ยอมพลั้งพลาดแม้แต่ครั้งเดียว อย่างมากที่สุด ถ้าเหนื่อยหนักก็จะเกาะตัวหยุดนิ่งพักเท่านั้น

ตรงข้ามกับอีก 4 คนคือสแตนลีย์อันเป็นหัวหน้าคณะ นายคีธ เชิดวุธ และเบล ซึ่งทุลักทุเลชวนเซตะกายพลาด เกือบจะเกิดอุบัติเหตุกันอยู่บ่อยๆแทบทุกคน ดีแต่ว่าเกาะหมูกันไป และถ้าคนหนึ่งพลาด อีกสองสามคนใกล้เคียงก็ช่วย จุดช่วยดึงคว้าตัวกันไว้ได้ทัน และยิ่งสูงขึ้นไปเท่าใด หนทาง ก็ยิ่งลำบากเพิ่มขึ้นเพียงนั้น

เกิด เส่ย และจันรู้หน้าที่ดี บัดนี้ ทั้งสามพรานของเขา ถอนกำลังจากการเป็นพี่เลี้ยงของพวกลูกหาบ ใต้เข้ามาคอย

ดูแลช่วยเหลือคนทั้งสี่เหล่านั้นอย่างใกล้ชิด โดยที่รพินทร์
ไม่จำเป็นจะต้องออกคำสั่ง ตะเกียกตะกายชมชานกันขึ้นไปด้วย
ความมานะพยายามขีดสุด

รพินทร์นั้น เมื่อเลื้อบขึ้นไปเห็นคนของเขาเข้ามาช่วย
ประกบตัวฝ่ายนายจ้างชุดที่ล่องหน้าขึ้นไปก่อนแล้วก็เบาใจขึ้น
บัดนี้ หน้าที่คอยดูแลของเขาจึงมุ่งอยู่แต่เฉพาะคริสติน่าเท่านั้น

“ข้าฯ คริส ถ้าเหนื่อยหยุดก่อน ไม่จำเป็นจะต้องเร่งร้อน”

เขาคอยเตือนอยู่ตลอดเวลา

ขณะนั้นทั้งสองขึ้นมายืนเกาะหน่อหินที่โผล่เหมือนตอไม้
ยังบริเวณพื้นตัดชันตอนหนึ่ง ที่เหยียบย่ำนั้นก็อาศัยจาก
แกร่งแฉะๆ เพียงแค่เอาเท้าเหยียบยันพุงตัวไว้ได้เท่านั้น
ระดับยีนของเขาต่ำกว่าหล่อนเล็กน้อย

หล่อนเกลือกใบหน้าเซ็ดเหงื่อกับแขนเสื้อ เหงื่อเหล่านั้น
เกาะพราวอยู่แม้กระทั่งบนแผงขนตาอง มองดูเหมือนน้ำตา
แล้วหันมาเลื้อบดูเขา

“สมัยที่คุณนำพวกนายจ้างคณะก่อนเดินทางมา”

คริสพูดแหบพร่า

“หนทางลำบากเท่านี้ได้ไหม?”

“ยี่สิบเท่า ลำบากยิ่งกว่านี้”

“คุณคงไม่ปดฉัน เพื่อจะปลุกปลอบให้กำลังใจนะ?”

“ผมพูดความจริง คริส”

“ทุกคนรอดปลอดภัยไปได้ โดยไม่มีใครถึงแก่ชีวิตเลย?”

“เฉพาะนายจ้างทุกคนปลอดภัยหมด ยกเว้นลูกหาบ บางคนก็เคราะห์ร้ายจริงๆ เท่านั้น แต่นั่นก็หมายถึงก่อนจะเหยียบเข้าเขตนรกดำ แต่เมื่อเข้าเขตนรกดำแล้ว ไม่มีใครตายแม้แต่คนเดียว ทั้งๆที่นั่นจะถึงแก่ชีวิตกันไปบ้างในเส้นทางมหาโหดนี้”

“คำพูดของคุณทำให้ฉันมีกำลังใจขึ้นมากเหลือเกิน ทั้งๆที่ขณะนี้ ความหวังที่จะผ่านเขานรกลูกนี้แทบจะไม่เหลืออยู่อีกแล้ว...ถามจริงๆเถอะ ตัวคุณไม่เหนื่อยบ้างเลยหรือ?”

รพินทร์ยิ้ม ทำให้ใบหน้าที่แลดูกระด้างเหมือนหินที่

รอบกายอยู่ในขณะนี้อ่อนโยนลง

“ผมก็มนุษย์ปุถุชน ร่างกายไม่ได้สร้างด้วยเหล็กเพชร ที่ไหน อาจไม่เปรียบพวกคุณบ้างก็ตรงที่ความเคยชินจะต้องเผชิญกับภูมิประเทศกันดารแบบนี้อยู่บ่อยๆเท่านั้น ผมมีอาชีพพวกคุณมือสมัครเล่น แม้ว่าก่อนจะออกเดินทางมาในครั้งนี้ แต่ละคนจะผ่านการฝึกซ้อมมาสักขนาดไหน มันก็คงไม่เท่าคนที่ใช้ชีวิตประจำวันอยู่กับสิ่งเหล่านี้หรอก คุณต้องยอมรับความจริงในข้อนี้ และอย่าไปคิดท้อแท้ หรือเข้าใจว่าตัวเองอ่อนแอ”

คริสพยักหน้ารับ แล้วแหงนมองไปยังพรรคพวกทุกคน ที่เคลื่อนขึ้นไปอย่างบ๊อบบี้ดโรยเต็มทีสังเกตได้ชัด

“ทำไมพวกนั้นถึงเจ็บกันไปหมด”

หล่อนพูดเหมือนรำพึง

“ความเหนื่อย ทำให้คนเราพูดไม่ออก และไม่อยากจะพูดอะไรกับใครทั้งนั้น เคอร์เนล คีธ ซีไววาย และมักชอบสบถอยู่เสมอ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ไวยไม่ไหว คอไม่มีเสียง ผมรู้ว่าเขากำลังอยากจะตำผม แต่เขาก็ตำไม่ออกเพราะหืดขึ้นคอ”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“รู้สึกว่าคุณมีความสุขและสบายมากนะ ที่เห็นพวกเรา
เหนื่อยยากลำบากกันชนิดเดียวแต่แทบกระเด็น”

“อย่ามองผมในแง่ร้ายไปนักละ คริส ผมสมเพชพวกคุณ
ทุกคนที่ถูกเลือกให้มาทำงานชิ้นนี้ ‘หน่วยเหนือ’ เขาจะไม่มีวัน
มารู้ได้เลยว่า พวกคุณเหนื่อยยากกันเพียงไร เพราะเขามีแต่
คำสั่ง ไม่ได้มาร่วมปฏิบัติด้วย”

“ฉันจะเคลื่อนต่อละ...แต่ฉันไม่มีที่จะให้เหยียบไปได้เลย
แ่งหินก้อนนั้นอยู่ห่างเกินกว่าที่ขาฉันจะก้าวถึง ส่วนจะปีนขึ้นไป
ทางด้านบนนี้ก็ปีนไม่ไหวหรอก เพราะมันไม่มีอะไรเกาะยึด และ
เป็นหินเรียบตัดชันมาก”

หล่อนรวบรวมกำลังอีกครั้ง ผงกศีรษะขึ้น หาทาจะ
เคลื่อนต่อ

“โอเค ก้าวเท้าซ้ายของคุณเหยียบบนไหล่ของผมไว้ แล้ว
เปลี่ยนน้ำหนักตัวไปยังข้อศอกข้างซ้ายมือนั้น”

เขาบอก หล่อนเหลียวมองหน้าอย่างลังเล

“คุณแน่ใจหรือ เท่าที่ฉันรู้ ผู้ชายไทยเขาถือ...”

“ไม่เป็นไรหรอก ถ้าจำเป็น ไม่มีอะไรที่จะต้องถือในภาวะเช่นนี้”

และด้วยกิริยาที่รพิทไม่เชื่อมาก่อน คริสติน่าหันมาพนมมือทั้งสองไหว้ขอภัยเขาตามประเพณีไทย จากนั้นก็วางฝ่าเท้าลงบนไหล่อันแกร่งเกร็งแต่แข็งแรงของเขา และอาศัยเหยียบผ่านอย่างคนเป็น คือไม่ขย่ม หรือทิ้งน้ำหนักลงมาทั้งหมด เพียงแค่ใช้เป็นทีทรงตัวอย่างรวดเร็วเท่านั้น แล้วก็เกะหันเปลี่ยนตัวเองไปยืนอยู่บนขาขึ้นพัก ซึ่งห่างออกไปได้สำเร็จ ไม่มีคำพูดใดๆจากหล่อนอีก นอกจากสายตาที่แสดงความขอบคุณอย่างสูง

เมื่อรพิทร่างกายขึ้นไ้ยืนอยู่เคียงข้าง เขาตะหลังพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เคลื่อนต่อด้วยสัมผัสอันเต็มไปด้วยความอ่อนโยนปราณี

คริสติน่าป็นไปต่อยไป เส้นทางในระยะนี้เริ่มได้สะดวกขึ้นแล้วเมื่อผ่านพ้นจุดสำคัญมาได้ แม้จะทิ้งระยะห่างไกลกัน

ครั้งแรก แต่บัดนี้หล่อนก็ไล่หลังพวกนั้นกระชั้นชิดเข้าไปทุกที จอมพรานปล่อยให้หล่อนล่องหน้าขึ้นไปก่อนเมื่อเห็นว่าหนทางปลอดภัยพอสมควรแล้ว เขาใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเส้นทาง ที่บุญคำกำลังนำขึ้นไปอีกครั้ง แล้วปลดวิทยุจากเข็มขัดขึ้นมา

“รพินทร์เรียกทุกคน!...ขณะนี้เราผ่านบริเวณอันตราย ขึ้นมาจนเกือบถึงที่หมายแล้ว อีกประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมง ถึงสี่สิบห้า นาที เราจะขึ้นถึงส่วนหัวปีกของเทือกเขารูปนกอินทรีนี้ และที่นั่นเราจะหาที่พักก่อน ใครมีปัญหาอะไรบอกให้ทราบด้วย”

ฝ่ายนายจ้างทุกคน ยกเว้นคริส พวกนี้เหลือवलกลับลงมา ดูเขา ซึ่งรังทำยลึบ ๆ ต่ำลงไป เสียงอุบอับของเบลดังลอดออกมา จากเครื่องรับของเขา เหมือนจะปรารภกับคิธ ซึ่งอยู่ใกล้หล่อน ที่สุดว่า

“ฟัง...ฟังโกด์นำเที่ยวรกรเขาบรรยายสิ ประทับใจนัก ทศนาจรเหลือเกิน แต่ขอโทษที่ นักทศนาจรแทบจะหัวใจวาย อยู่แล้ว”

เสียงรพินทร์หัวเราะออกมาเบา ๆ เขาเรียกสอบถามเป็น รายตัว คิธ เชิดวุธ และสแตนลีย์ ตอบรับมาเป็นลำดับ ทุกคน

บอกว่าเรียบร้อยดี แม้ว่าจะเหนื่อยแทบขาดใจ และเสื้อผ้าถูกหิน
เกี่ยวครูด จึกขาตุงรังกันถ้วนหน้า ถลอกปอกเปิก มือเท้าพอง
และอย่างน้อยก็ฟกช้ำดำเขียว ได้เลือดซิบๆทุกคน แม้กระทั่ง
พวกลูกหาบ

รพินทร์บอกให้ทราบว่าจะตามขึ้นมาเดี๋ยวนี้ ทุกคนเห็น
เขาไต่ขึ้นมาด้วยอาการปกติ แล้วชั่วไม่นานก็ขึ้นมาถึง มองผาดๆ
ว่าเขา ก็ปีนป่ายในลักษณะเดียวกับทุกคนนั่นแหละ แต่เหตุใด
มันจึงขึ้นมาถึงบริเวณนั้นได้รวดเร็วทันใจก็ไม่ทราบ ระหว่างที่
พักรอคอยกันอยู่ก่อนจะเป็นชะง่อนสุดท้ายอีกชะง่อนเดียวก็จะ
ถึงที่หมายนั้น หัวหน้าคณะลงจับเวลาดูโดยไม่ตั้งใจก็พบว่า
จอมพรานใช้เวลาเพียง 6 นาทีเศษเท่านั้น ในระยะประมาณ
เกือบ 100 เมตรที่ต่ำลงไปแนวลาดชันเกือบ 90 องศา นั้น
ดูเป็นสิ่งลึกลับไม่น่าเชื่อ

“นายห้างอย่าสงสัยอะไรเลย...”

จันผู้หนึ่งเหยียดขาอยู่ใกล้ๆตอบง่าย ๆ เมื่อถูกหัวหน้าคณะ
ค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เอ่ยถามเป็นข้อประหลาดใจขึ้น

“เดินป่า หรือปีนเขา นายรพินทร์แกไม่ได้เดินหรือปีนมา

ธรรมดาอย่างพวกเราหรอก แกใช้เวทมนตร์คาถาตัดเส้นทางเอามันช่วยให้ย่นระยะทางได้ ถ้าไม่หวังพวกนายห้างละก็ ปานนี้แกขึ้นถึงยอดเขาไปนานแล้ว”

“หา! ว่ายังงั้นนะ คาทาย่นระยะทาง!...”

อิสซาเบลได้ยินเข้าก็ร้องลั่นออกมา หน้าตื่นง

“ย่นระยะทางยังงั้น ก็ฉันเห็นนายของจันป็นขึ้นมาบนเส้นทางเดียวกับเราและอย่างเดียวกับเรานี้แหละ เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้เสียเวลาหยุดพัก และป็นได้เร็วกว่าพวกเราเท่านั้น ก็เห็นกันหมดๆกับตาอยู่แค่นี้”

“แหม่มเบล กะพวกนายห้างทั้งหลายไม่เข้าใจหรอก เพราะเป็นพวกฝรั่ง ไม่รู้เรื่องแบบนี้”

จันบอกหน้าตาเฉย

“ขอพรวรค์นี้มันมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่แหม่มไม่เห็นเรื้อะ พวกเรากว่าจะตะกายกันขึ้นมาถึงบนนี้ได้ใช้เวลาตั้งนาน สองนานร่วมครึ่งชั่วโมงได้มั้ง นายรพินทร์แกก้าวพรวดๆขึ้นมาแค่นี้ก็อึดใจเท่านั้นก็ทันเราแล้ว มองดูก็เหมือนป็นขึ้นมาธรรมดา

แต่มันเร็วแปลกไปกว่าคนทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ แก่ใช้วิชาตัดทางย่อทางเอา แบบเดียวกับพระพุทธรูปเวลาเดินตัดป่าตัดเขานะ”

“สติวปีด ดิส แมน!”

เบลลูทานเสียงสูง มองหน้าพรรคพวกทุกคนอย่างไม่อาจเข้าใจได้

เชิดรุสนั้น พอได้ยินจันพูด เขาก็เฉลียวจิตอะไรูบขึ้นมาทันที เพราะพอจะเข้าใจ และเคยได้ยินได้ฟังในเรื่องทำนองนี้มาก่อนบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ได้ปริปากอธิบาย หรือพูดอะไรออกไป เพราะความเหนื่อยทำให้ไม่อยากพูด และคนอื่น ๆ ก็ไม่ได้มาคอยเฟ่งจับสังเกตให้ความสนใจอะไรทั้งสิ้น

ทั้งหมดพากันนั่งพักในอาการนิ่งซึ้ง จนกระทั่งรพินทร์เหนื่อยกายขึ้นมาถึง

ที่นี่ พวกลูกหาบทั้งหมดแม้กระทั่งบุญคำ ซึ่งป็นนำมาโดยตลอด ก็นั่งพักรอคอยกันพร้อมหน้า ไม่มีใครแยกย้ายไปอยู่ที่ใดห่างไกลออกไป เพราะมันเป็นช่วงสุดท้ายของที่หมายอันจะ

มีกำหนดปีนขึ้น ลักษณะของมันเป็นชะเง้อมผาสุงจากพื้นกว้าง
ที่ทุกคนมานั่งพักรอยคอยเขาอยู่ประมาณ 15 เมตร ชะงือกกล้า
ออกมา ไม่สามารถจะมองเห็นภูมิประเทศด้านบนได้เพราะ
เหลี่ยมมุมบังตา และนั่นคือตำแหน่งหัวปีกด้านซ้ายของภูเข
นกอินทรีที่มองเห็นขณะอยู่ต่ำลงไปยังเชิงเขาด้านล่าง แต่เมื่อ
เข้ามาอยู่ภายใต้เงื่อมเงาปีกของมันแล้วเช่นนี้ มองไม่เห็นเป็น
ภาพอะไรเลย นอกจากหินมหึมาทั้งลูก

ทั้งคู่ตะลึงเข้าไปนั่งบ๊องนอนบ้างอยู่ภายใต้เงาบังแดดและ
มองจับมาที่พรานใหญ่เป็นตาเดียว ขณะที่เขาได้เงยหน้าขึ้นมา
ได้พร้อมทั้งเดินเข้ามาหา ถอดหมวกออกตอบกับขาทางกอง
ระบายความร้อนจากศีรษะ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด ตาเฒ่าบุญคำเคยบอกไว้ว่า หากนาย
ของแกยืมร่าแบบนี้เมื่อไหร่ละก็ ให้ระวังตัวกันไว้ล่วงหน้า
ได้เลย ว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายที่สุด...และดูนั่น นายคนนั้น
ยืมแฉ่งเข้ามาแล้ว”

อิสซาเบลกล่าวขึ้นด้วยเสียงเพลี่ย ๆ กับทุกคนในคณะ

และก็จริงดังที่แม่ผมแดงว่า ก่อนได้เขานกอินทรีขึ้นมา

ในเช้าวันนี้ รพินทร์ ไพรวลัย ดูท่าจะอารมณ์ดีผิดปกติกว่าทุกครั้ง ยิ้มแย้มแจ่มใส และสุภาพอ่อนโยนกับนายจ้างทุกคน

คนถูกนิทาไม่ได้ยิน พอเดินเข้ามาถึงก็หย่อนกายลงนั่ง เบื้องหน้าของทุกคน มองสำรวจเหมือนจะนับจำนวนดูว่าอยู่กัน ครบหน้าหรือไม่ พอเห็นว่าครบกันดีแล้วรวมทั้งลูกหาบและ สัมภาระทุกชิ้น เขาก็เอนหลังพิงหินก้อนหนึ่งอย่างต้องการพัก เช่นกัน พลางเอ่ยขึ้นปนยิ้ม

“หนักหน่อยนะครับ แต่ไม่เกินความสามารถของพวกเรา ทุกคน เอาละ เราจะพักกำลังแขนขากันให้หายเหนื่อยดีที่สุดเสียก่อน แล้วก็จะไต่ชะง่อนเหนือศีรษะเรานี่ขึ้นไป นั่นคือจุดหมายที่เราต้องการทำที่ปากบ้นตะเกียกตะกายกันขึ้นมานี้ ทนแข็งใจ อีกนิดเดียวเท่านั้นสำหรับช่วงนี้”

“ดูคุณมีความสุขสดชื่นดีเหลือเกินวันนี้”

เบลตึงเหินบ

“สุข – สดชื่น?”

เขาเลิกแล้ว

“ก็เห็นยิ้มระรื่นอยู่ตลอดเวลา ผิดจากทุกวันไป”

“เบล คุณเคยได้ยินข้อความอย่างนี้มาก่อนบ้างไหม มันก็มาจากสภามติ หรือปรัชญาเตือนใจ มีรากฐานมาจากภาษาอังกฤษดั้งเดิมของคุณนั่นแหละ ถ้าคุณเคยเรียนผ่านวรรณคดีอังกฤษมาบ้าง ไม่ใช่รู้จักแต่ภาษาอเมริกันหยาบๆ ลวกๆ อย่างเดียว”

“ข้อความยังงี้?”

เสียงเบลห้วน

“เป็นการง่ายยืมได้ไม่ต้องผิด

เมื่อชีพชื่นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์...”

“แล้วยังงี้?”

“แต่คนที่ควรชมนิยามกัน

ต้องใจมันยิ้มได้เมื่อภัยมา!”

นายจ้างอเมริกันทุกคนเจียบกริบไปชั่วขณะ

หมอบेलยิ้มแค้นๆอีกไหล่

“ฉันเรียนวิทยาศาสตร์การแพทย์ และพวกเราที่นั้งอยู่ที่นี่ก็ล้วนเรียนวิทยาศาสตร์ในสาขาแขนงต่างๆทั้งสิ้น เคมี ฟิสิกส์ การบิน การทหาร พลังงานปรมาณู ไม่มีใครเรียนทางวรรณคดีสักคน แต่ก็ไม่มีใครเลวนักหรือที่มีโอกาสมาได้ยินจากพรานป่าคนนำทาง...ก็แปลว่ามีภัยที่ไร คุณยิ้มทุกที?”

“มีประโยชน์อะไรที่จะร้องไห้ หรือว่าส่อความเศร้าสลด วิปโยคยามเมื่อกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติการณ์ทุกข์ยาก เมื่อชีวิตกำลังเพียบพร้อมไปด้วยความสุข คุณยิ้ม คุณหัวเราะ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา ปราชญ์ไม่ยกย่องหรือ แต่ถ้าคุณยิ้มหรือหัวเราะได้ในขณะที่คุณกำลังเจ็บปวดรวดร้าวทุกข์ยากทรมานที่สุดหรือกำลังจะตาย แม้แต่พญามัจจุราชก็ยังคารวะน้ำใจ นี่ไม่ใช่ ‘แพ็ค’ แต่เป็น ‘ลोजิต’ ต้องมองกันในแต่ละลึกลงไป”

หัวหน้าคณะยกมือขึ้นโบก ตัดบท

“เบล ถ้าเธอฉลาดเธอต้องไม่ต่อปากต่อคำกับมดकुเทศก์ของเราคนนี้ เขาไม่ใช่พรานนำทางอย่างเดียว ยังเป็นปรัชญา

เมธีที่ซ่อนคมอีกด้วย ประเดี้ยวเธอก็ถูกเงื่อนไขกระจุยไปเท่านั้น
ว่าถึงงานของเราดีกว่า...”

แล้ว ดร.สแตนลีย์ก็หันไปทางรพินทร์

“บนนี้ ลมค่อยพัดเย็นสบายหน่อย ไม่ระอุอ้าวเหมือนอยู่
ตรงบริเวณกลางเขา แผนการต่อไปเราจะเอาอย่างไร ปีนขึ้นบน
ชะง่อนเหนือหัวนี้ล่ะหรือ?”

“ครับ เมื่อทุกคนพักพอมีกำลังดีแล้ว”

“ผมมองไม่เห็นทางเลยที่เราจะขึ้นไปได้ยังไง มันเป็น
ชะง่อนสูง ไม่มีอะไรให้ยึดเกาะไต่ขึ้นไปได้เลย”

สแตนลีย์เหลือบขึ้นดูบริเวณหัวปีกของอินทรีหิน อันเป็น
ภูเขาทั้งก้อนนั้น

“ประเดี้ยวผมจะส่งบุญคำ จัน หรืออาจเป็นตัวผมเอง
หาทางขึ้นไปบนนั้นให้ได้เสียก่อน ต่อจากนั้นก็ผูกเชือกโรย
ลงมาให้ ชักรอกกว่านสัมภาระขึ้น ส่วนบุคคลก็ใช้วิธีโหนตัว
ไต่เชือก เหมือนอย่างที่เราเคยทำกันมาแล้วตอนปีนเขาครั้งแรก
ก่อนจะลงโป่งน้ำร้อนคราวนั้น”

หัวหน้าคณะพยักหน้า เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้น
มัน 13.15 น.เข้าไปแล้ว ตะวันเริ่มบ่ายเบน แต่ขณะนี้แสงดวง
เช้าก็สลับเมฆ ลมบนโซยมาเป็นระยะๆให้ความเย็นชื่นพอสมควร
บรรเทาความร้อนและความเหนื่อยลงมาได้บ้าง ไม่ทารุณ
เหมือนเมื่อตอนอยู่กลางเขานัก

“ขอทราบจุดหมายต่อไป หลังจากเราขึ้นบนปึกอินทรี
ได้สำเร็จ?”

อเมริกันสาวโสถามต่อมาโดยเร็ว

“เราจะทานอาหารกลางวันกันบนนั้น และพักเอากำลัง
กันให้เต็มที่ ยังเหลือเวลาอีกนานก่อนตะวันตกดิน ถ้ายังพอมี
กำลังจะเดินทางต่อ เส้นทางจะอยู่บนแนวสันเขาตลอด คงไม่
ต้องปีนป่ายอะไรอีกแล้ว แต่ถ้าเดินต่อไปไม่ไหวก็หาที่พักกันเลย
เพราะถึงอย่างไรสำหรับวันนี้ก็ต้องนับว่าเราได้ใช้พลังงาน
ออกแรงกันมาอย่างเต็มที่แล้ว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความสะดวก
และเหมาะสมครับ ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์แน่นอน สรุปว่าไหว
ก็ไปต่อ ไม่ไหวก็พัก ขึ้นถึงหัวปึกอินทรีได้ผมก็พอใจแล้ว ถ้า
เดินต่อไปได้อีกก็แปลว่าเป็นกำไร”

ฝ่ายอเมริกันมองดูหน้าตัวเอง อาการชนิดนั้นรู้ได้ในที่ที่
ต่างคนต่างหมดสิ้นกำลังเต็มที่แล้ว แม้แต่พวกลูกหาบ ซึ่ง
บางคนก็ถึงกับนอนแผ่หลังจะหลับเองง่าย ๆ ก่อนที่จะป็นขึ้น
ช่วงสุดท้าย อันเป็นหัวปีของภูเขาอินทรีด้วยซ้ำ...

บิลล์ สแตนลีย์ ผีนัยกับเขา ดวงตาสีฟ้าของอเมริกัน
อาวูโส บัดนี้แห้งผากปราศจากน้ำหล่อเลี้ยง ควักกระเป๋าเสื้อ
หยิบซิการ์ขนาดเล็กขึ้นมาคาบ ทำท่าจะจุด แต่พอนึกขึ้นมา
ได้ว่าน้ำของคณะไม่มีเหลือเลยแม้แต่สักหยดก็เลยชะงัก ถอด
ออกจากปาก

“นับตั้งแต่ออกเดินทางมา วันนี้เป็นวันที่เราออกแรง
หักโหมที่สุด เพียงแค่ครึ่งวันเท่านั้น ราวกับเดินกันโดยไม่หยุด
สัก 3 วันเต็ม ๆ ง่าย ๆ แลละ มันจะเป็นระยะทางมหาโหดอย่างนี้
ตลอดไปไหมนี่ รพินทร์”

“มันก็สุดแล้วแต่ภูมิประเทศครับ ด็อกเตอร์ ผมไม่คิดว่า
มันจะเป็นอย่างวันนี้ทุกระยะไปหรอก บางระยะก็อาจเดินกันไป
ได้สบาย ๆ และบางระยะก็อาจหนักกว่านี้ก็ได้ สำหรับวันนี้เรา

ต้องยอมรับความจริงว่า เราไต่เขาที่สูงชัน และมีความร้อน
อบอ้าวมาก การปีนเขานั้นมีลักษณะเป็นหน้าผาสูง ต่อสู้กับ
แรงดึงดูดของโลกแบบนี้มันก็ต้องใช้กำลังสิ้นเปลืองกว่าเส้นทาง
ในพื้นที่ราบเป็นธรรมดา ต่อไปผมจะพยายามที่สุดที่จะหาทาง
หลีกเลี่ยงเสีย ยกเว้นจำเป็นจริงๆเท่านั้น ก็อยากจะถามความเห็น
กันให้พร้อมหน้าเสียเลย”

เขากวาดตามองไปยังทุกคน ที่นั่งกันอยู่ในลักษณะต่าง ๆ

“ผมทราบดี ว่าพวกเราเหนื่อยกันมากที่สุด แม้แต่ผมเอง
หรือลูกหาบทุกคน จึงขอความเห็น ว่าเราจะหยุดพักกันอยู่ใช้
ชะง่อนปีกอินทรีนี้ ทานอาหารกลางวันแล้วก็ยุติการเดินทาง
วันนี้กันลงแค่นี้ โดยพักกันเลย หรือว่าจะไต่ขึ้นบนหัวปีกอันเป็น
ที่หมายกำหนดไว้เสียก่อน ไม่ต้องเกรงใจผม ถ้าเห็นว่าไม่ไหว
ก็ไม่จำเป็นต้องฝืน”

“ว่ายังไง พวกเรา ใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

สแตนลีย์ถามไปยังทุกคนในหมู่พวกตน เหมือนจะหยั่ง
ทางเสีย

คีธ ผู้ไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยตลอดระยะเวลาการไต่เขา

ช่วงท้ายสุด ถ้ามามาห่าวแหบว่า

“บอกให้เราารู้ก่อนว่า มีอะไรเป็นจุดหมายสำคัญของคุณ
ที่จะต้องปีนขึ้นไปบนหัวปีกอินทรีให้ได้ภายในวันนี้?”

“เขาจะขึ้นไปหาแหล่งน้ำบนยอดเขาอันแสนจะแห้งแล้ง
ลูกนี้...”

เบลร้องบอก สอดมาเสียก่อนด้วยทางเสียงแตกตัน
ประชิด

“เขาบอกคริสไว้ว่า บนนั้นจะมีสระที่งดงามปานสระบน
สรวงสวรรค์ มีหงส์ขาว หงส์ดำลงพอง เต็มไปด้วยพันธุ์บุปผชาติ
นานาชนิด ธรรมชาติสวยงามประหนึ่งอุทยานสวรรค์ทีเดียว
แหละ!”

รพินทร์วางหน้าเฉยเรียบ หันไปมองดูคริส ซึ่งนั่งกอดเข้า
ซึ่ม ตาลอยอยู่ แล้วถามเบาๆว่า

“อ้อ! ผมบอกคุณไว้อย่างนั้นหรือ คริส?”

“ไม่ทราบ ฉันจำไม่ได้แล้ว จำไม่ได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่
คุณพูด!”

คริสติน่าตอบโดยไม่มองหน้าเขา เสียงของหล่อนเบา

จอมพรานยิ้มนิดๆ แล้วตอบนายคิธว่า

“มันก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องเร่งขึ้นให้ถึงหัวปึกอินทรี
ภายในวันนี้หรอก คิธ แต่ผมเห็นว่า เรายังมีเวลาเหลืออีกมาก
สำหรับวันนี้ และบนนั้น”

เขาเข้าไปยังชะง่อนเหนือคิธชะ

“จะเป็นตำแหน่งสุดท้ายที่เราจะปีนกันอย่างลำบาก
อีกหน่อยเดียว หลังจากนั้นก็จะขึ้นถึงสันเขาแล้ว ถึงแม้จะ
พักบนนั้นหลังจากที่ขึ้นไปถึงภูมิประเทศมันก็ยังดีกว่าไต่กัน
ขึ้นมาเพียงแค่อะไรๆ กลางๆ แบบนี้ ถ้าเห็นว่าจะเดินต่อไปไม่ไหว
เราพักบนนั้นก็สะดวกสบายกว่าที่นี้แน่นอน และถึงไม่ขึ้นภายใน
วันนี้ พรุ่งนี้เราก็ต้องขึ้นอยู่ดี จึงคิดว่าตั้งใจกัดฟันอีกช่วงเดียว
เท่านั้น เราก็จะพ้นเส้นทางวิบากมาได้ระยะหนึ่ง และก็บอกไว้
แล้วตะกี้ว่า ถ้าไม่ไหวจริงๆ มันก็ต้องหยุดอยู่ตรงนี้แหละ
ผมจึงขอความเห็นส่วนรวมดู เพื่อจะได้ไม่มาโทษกันว่า ผมนำ
ทางอย่างหักโหมเกินไป”

“เอานาคิธ อีกช่วงเดียว เหนือหัวไกลๆ แค่นี้เอง อุตส่าห์

ปีกันขึ้นมาถึงแค่นี้แล้ว มันไม่หนักหนาอะไรนักหรอก ขอเพียงให้พักพ้อมีแรงอีกนิดเท่านั้น”

เสียงเชิดวูธร้องเชียร์ให้กำลังใจมา ในกลุ่มของนายจ้างทั้งหมด เขาได้เปรียบทุกคนอย่างลึกลับ ในด้านความชุ่มชื้นและไม่สู้กระหายน้ำหรืออ่อนเพลียจนเกินไปนัก เพราะมีหลวงพ่อบ้างเฒ่าของรพินทร์ที่แอบมอมให้อมไว้

“พวกเราผู้ชายนะ ถึงยังไ้คงไหวแน่ ว่าแต่เบลกับคริสเถอะ มันออกจะทารุณไปหน่อย ช่วงนี้ไม่ใช่ปีนเฉยๆ แต่ต้องโหนเชือกขึ้นไปด้วย ถ้ากำลังข้อมไม่พอละก็ เป็นได้ร่วงกันบ้างละ”

พ.อ.คิธว่า มองมาทางสองสาวของคณะอย่างเป็นห่วง รพินทร์นั้นแอบยืมชั้นๆอยู่ภายใน เขาไม่เป็นห่วงเบลหรือคริสเลย ทั้งสองหญิงแม้จะดูว่าป้อแป้ติดโรยหมดแรงอย่างไร เฉพาะในด้านการไต่เขาหรือโหนเชือกกันแล้ว ก็ยังได้เปรียบพวกผู้ชายอีกสามคนในคณะมากนัก เพราะตัวเบากว่า รอบคอบระมัดระวังมากกว่า จากประสบการณ์ที่เขาสังเกตเห็นมา คิธเองเสียอีก ถ้าจะมีการไต่เขากันละก็ เป็นบุคคลที่น่าเป็นห่วงกังวลมากที่สุด เพราะรูปร่างใหญ่เทอะทะ และน้ำหนักตัวมากเกินไป

หาความคล่องตัวไม่ได้เลย แม้แต่สแตนท์ซึ่งสูงอายุมากกว่า ก็ยังปีนป่ายไต่ความสูงชันของหน้าผาได้ปลอดภัยมากกว่าคิธเสียอีก

เขาไม่ออกความเห็นหรือพูดอะไร แต่รอฟังการตัดสินใจของฝ่ายนายจ้าง โดยปล่อยให้หาหรือกันเอง

เมื่อถูกหัวหน้าคณะถาม คริสติน่าตอบรับอย่างง่าย ๆ ว่า พร้อมที่จะไต่ขึ้นได้เสมอ สุดแต่เสียงส่วนใหญ่ แต่อิสซาเบลจะเป็นด้วยเหตุหรือหวั่นหรือหุงดงใจอยู่ในใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หล่อนเริ่มพาลงอแง ทอดกายลงนอนหงายต้นคอพาดแกंहิน

“ใครจะขึ้นก็ขึ้นเถอะ ฉันนอนนอนอยู่ตรงนี้แหละ ไปไม่ไหวแล้ว”

นั่นดูเหมือนจะเป็นเจตนาตีลูกรวนกับรพินทร์เสียมากกว่า ถึงอย่างไรเบลก็ไม่มีทักนิสัยผู้หญิง เชิดจรรยาพยายามจะปลอบโยน แต่หล่อนตวาดแว๊ดมาอย่างหัวเสีย แต่แล้วก็สงบนิ่งเงิบกริบอย่างยอมจำนนในทันที เมื่อคริสเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้จับต้นแขนไว้ บีบแน่น พร้อมกับพูดต่ำๆ

“เธอจะนอนอยู่ที่นี้ก็ได้ ที่รัก แต่ขอบอกให้รู้ไว้ด้วยว่า

ฉันจะใช้เชือกมัดตัวเธอไว้ แล้วสั่งให้พวกที่ขึ้นไปถึงก่อนแล้ว
ข้างบนช่วยกันสาวเชือกกว้านเอาตัวเธอขึ้นไป แบบเดียวกับ
หีบห่อสัมภาระเหล่านี้ และในขณะที่เธอถูกสาวกว้านขึ้นไปนั้น
หากเธอไม่ช่วยตัวเองบ้างละก็ ตัวของเธอจะถูกครูดระขึ้นไปกับ
พื้นหินยิบเยินทั้งร่างทีเดียว เอาจันั้นไหม”

แล้วแม่ผมทองคำก็มองมาทางรพินทร์ พยักหน้านิดหนึ่ง

“ทางด้านเราทุกคนไม่มีอะไรขัดข้อง เพราะฉะนั้น เริ่ม
งานคืบหน้าต่อไปของคุณได้แล้ว คุณสุภาพบุรุษหน้าหิน!”

รพินทร์เกือบสะดุ้ง รีบเอามือมาคลำดูใบหน้าเขาทันที
โชคดีนิดที่คริสพูดภาษาไทยกับเขาด้วยเสียงที่ชัดเจนมาก
ไม่เพี้ยนเลย ถ้ามันเพี้ยนแปร่ง หรือไม่ชัดไปหน่อยเดียวเท่านั้น
เขาคงไม่รู้จะวางหน้าอย่างไรถูก

ถึงนั้นก็ตาม ตาเผ่าบุญคำผู้หู่ไวที่สุด นั่งอมใบกระท่อม
อยู่ใกล้ๆเขา ก็แอบสะกิดมาที่เอว ยื่นหน้ามากระซิบถามว่า

“แหม่มคริสเรียกนายว่าอะไรนะ บุญคำฟังไม่ถนัด
สุภาพบุรุษหน้า...”

แล้วแกก็ชะงักค้างไว้ ทำตาตื่นดูเขา รพินทร์จู้ปากเบาๆ
ผลึกหน้าแกผะไป ตวาดเบาๆ

“ทะลึ่ง!...เดี๋ยวจัดด้วยหลังมือเลยตานี้ เขาจะมองหน้าฉัน
เป็นหินเป็นหอยอะไรก็ช่างเขาเถอะ อย่าเสือกทำเป็นหูไม่ดี
ไปหน่อยเลย”

“โธ่! นายไอ้ค่านะ ‘หุดี’ นะ ทำไมจะ ‘หุไม่ดี’ แต่ดีมากๆ
มันก็ไม่ไหวเหมือนกัน ตาเป็นกั๊กยิ่งหมด...”

แกบ่นอ่อยๆ แล้วก็ชำเลื่องไปยังร่างของหมอเบลที่ยัง
นอนหงายอล่างอยู่ หันปลายเท้ามาทางแกและรพินทร์ ภายใต้
กางเกงเดินป่าอันพิถีพิถัน หรือมีฉะนั้นก็เพราะความบีบับ
เกินไปของทรวดทรง ทำให้เป้ากางเกงลอยเด่นชะโงกจ้ำขึ้นมา
อย่างชัดเจน

รพินทร์ขยับเท้า แกจึงลุกขึ้นอย่างรู้ทัน เดินจากเงาร่ม
ของบริเวณนั้นออกไปสู่กลางแจ้งแดดเปรี้ยงอีกครั้ง
แหงนมองขึ้นไปสำรวจชะง่อนผาเพื่อจะกำหนดทิศทางปีนขึ้น
เพราะรู้แน่ๆว่าจะอย่างไรเสียแกก็ต้องเป็นหน่วยหน้า ถูกใช้ให้
บุกขึ้นไปก่อนแน่นอน ปากก็ร้องเพลงขึ้นดังๆ

“แซงจันทร์นวลผ่อง พี่มองเห็นโคกพระจันทร์ มั่นอวบ
มั่นอันน่ามันส์...เออเอ๋ย...ค!”

ก่อนที่สมุนขาวจอมสัปโศกเขาจะร้องแปลงเนื้อเพลงนั้น
ออกไปจบท่อน แกก็ต้องร้องอุบหลังแอ้ เพราะรพินทร์เอาก้อน
กรวดขนาดเกือบเท่ากำปั้น ขว้างซัดอีกเข้ามาให้กลางหลัง
รองจ้ากวิ่งหนีจูดห่างออกไปทันที

พวกอเมริกันทุกคนไม่มีความหมายและไม่สนใจอะไรนัก
แต่เชิดวุธหัวร่อก้ากตัวงอออกมาได้คนเดียว เพราะตามทันใน
ความทะลึ่งโลนของตาพรานเผ่าเจ้าเล่ห์ การเดินทางครั้งนี้
ถ้าขาดบุญคำเสียคนเดียว เขาคงขาดคู่หูที่คอยให้ความครั่นเครง
ไปเสียอย่างน่าเสียดายที่สุด และเขาก็รักสนิทกับแกมากที่สุด
เหนือกว่าลูกน้องของรพินทร์ทุกคน

จอมพรานนั้น ขี้จู้มูกแรงๆสับถอบอืบในลำคอ อเมริกัน
ทั้งหมดเห็นเชิดวุธหัวเราะกุมท้องจนหน้าแดงเช่นนั้นก็มองมา
เป็นตาเดียว นายคี่ร้องถามว่า

“เฮ้! วอท ซีม โซ ฟันนี่?”

เชิดจู้ธโบกมือ ยังปล่อยฟรีด ๆ อยู่เช่นนั้น บอกมาปนหัวเราะว่า

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอก ข้าตามบุญคำนะ แดดร้อนแทบดับจิตแค้นตื่นเสือกร้องเพลงชมพระจันทร์ ตาเมื่อนั้นแกก็ทะเล้นของแกไปตามเรื่อง ดีเหมือนกันช่วยให้หายเหนื่อยได้ดีและไม่เครียดกันนัก”

คริสจ้องตาคมกริบมายังรพินทร์ทันที พรานใหญ่จึงรีบวางหน้าตาเฉยลุกขึ้นยืนทันที เดินตรวจสอบถามอาการของพวกลูกหาบที่พากันนั่งจ้องอยู่ พร้อมเสมอไม่ว่าจะสั่งให้หยุดพักหรือให้ปั่นปายไปสู่รอกที่ไหนอีก ซึ่งเขาเชื่อมือทุกคน คงมีแต่อุทะและพะโต้สองคนเท่านั้นที่เห็นนั่งหน้าค้ำเสาอยู่ ก็เดินเข้าไปถาม

“ไหวไหม? อุทะ พะโต้ เราจะไต่ขึ้นชะง่อนนี้อีกชะง่อนเดียวเท่านั้น”

“คนอื่นไหว อุทะกะพะโต้ก็ไหว”

เพชรพระอุมา ตอน นาคเทวี เล่ม 37

prism
ปรีธัม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธัม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8085-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)